

Σελίδες Κριτικής, Τρίτη 27 Νοεμβρίου 2007

Η Επόμενη Μέρα του ΠΑΣΟΚ

Της Μαρίας Σεφέρου

Μία από τα ίδια!

Οι εσωκομματικές εκλογές της 11^{ης} Νοεμβρίου 2007 ανέδειξαν το Γιώργο Παπανδρέου αδιαμφισβήτητο νικητή και μάλιστα από τον πρώτο γύρο. Εκείνος είχε τ' όνομα εκείνος και τη χάρη! Και ως γνωστόν, οι Έλληνες 'σκέπτονται' με το συναίσθημα και υποκλίνονται στην οικογενειοκρατία. Εξάλλου, ο κ. Παπανδρέου είναι και το αγαπημένο παιδί του πέραν του Ατλαντικού "Μεγάλου Αδελφού", και θα μπορούμε να κοιμόμαστε ήσυχα όταν έλθει στην εξουσία. (Βλέπε "YES" στο σχέδιο Annan για το ξεπούλημα της Κύπρου:

http://en.wikipedia.org/wiki/Cyprus_reunification_referendum_2004)

Προσωπικά δεν μου κάνει ούτε κρύο ούτε ζέστη η επανεκλογή του Γ. Παπανδρέου στο τιμόνι του ΠΑΣΟΚ, πράγμα αναμενόμενο άλλωστε, όπως δεν θα μου έκανε ούτε κρύο ούτε ζέστη η τυχόν επιλογή Βενιζέλου. Έχω διαπιστώσει και στους δύο μεγάλο έλλειμμα πολιτικού ήθους και δεν περιμένω καμία εθνική παλιγγενεσία από το ΠΑΣΟΚ. Με πράξεις ή παραλείψεις, στα σχεδόν είκοσι χρόνια διακυβέρνησης της χώρας από το ψευτοσοσιαλιστικό αυτό κούνημα δεν έμεινε σχεδόν τίποτα όρθιο. Το τελευταίο που με σόκαρε πολύ ήταν η μικρόψυχη παράλειψη του Γ. Παπανδρέου να συγχαρεί τον "αντίπαλό" του κ. Κώστα Καραμανλή για την επανεκλογή του στις 16 Σεπτεμβρίου του 2007. Αυτό δεν υπογραμμίζει απλά το έλλειμμα ήθους του άνδρα αλλά και έλλειμμα στοιχειώδους πολιτικού πολιτισμού.

Επιτρέψτε μου όμως να κάνω μια σύντομη διαδρομή στο πρόσφατο παρελθόν για ν' αποτιμήσουμε νηφάλια κάποια πράγματα. Από την επομένη της αποφράδας για το ΠΑΣΟΚ ημέρας, ήγουν της 16^{ης} Σεπτεμβρίου του 2007, όπου το "λαοσωτήριο" Σοσιαλιστικό Κίνημα έχασε για δεύτερη φορά την εξουσία από την "επάρατη" Δεξιά, και δη από τη "χειρότερη κυβέρνηση όλων των εποχών" κατά δήλωση του αρχηγού του, το ΠΑΣΟΚ είχε αποδυθεί σε αναζήτηση νέας ταυτότητας. Λες και το ΠΑΣΟΚ είχε ποτέ καθαρή πολιτική ταυτότητα και την έχασε καθ' οδόν...

Κατά τη διάρκεια της ομολογουμένως επίπονης δίμηνης εκστρατείας του για τις εσωκομματικές εκλογές, ο Γιώργος προσπάθησε να μιμηθεί σε συνθήματα τον αείμνηστο πατέρα του. Κοίταζε με νοσταλγία προς τα πίσω, στις ένδοξες ημέρες του ιδρυτή του ‘κινήματος’, Ανδρέα Παπανδρέου, όπου μεγάλη μερίδα του λαού ήταν τότε επιρρεπής στη δημαγωγία και το λαϊκισμό και είχε αδύνατη μνήμη και κρίση λόγω πολυετούς ασιτίας. Τότε τα συνθήματα “*Έξω από την ΕΟΚ*”, “*Έξω από το ΝΑΤΟ*”, “*Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες*”, και άλλα υποκριτικά, είχαν μεγάλη πέραση στις μάζες. Εξού και η προσπάθεια του Γιώργου Παπανδρέου να ξαναζεστάνει τον υποτονικό μας πατριωτισμό - που το ίδιο το κόμμα του είχε έντεχνα διαβρώσει - μιλώντας συχνά για ένα “*νέο πατριωτικό ΠΑΣΟΚ*”, χωρίς φυσικά να το εννοεί και χωρίς να δίνει επεξηγήσεις στον όρο “*πατριωτισμό*”, προφανώς για να μη λιθοβοληθεί ως εθνικιστής, δεξιός και ακροδεξιός “*φασίστας*”.

Συγχρόνως, όμως, ο Γιώργος αλληθώριζε και προς τα κόμματα της Αριστεράς, τα οποία ομολογουμένως επαχύνθησαν σφόδρα κατά τις τελευταίες εκλογές, και ονειρευόταν πώς να προσηλυτίσει κάποιους ‘*αριστερούς*’ κάτω από τις στοργικές φτερούγες του ΠΑΣΟΚ. Δεν ήταν δα και τόσο δύσκολο. Εδώ κοτζάμ κομμουνιστής εις τη νιοστή, ο πολύς κ. Ανδρουλάκης, και η συντρόφισσα κ. Μαρία Δαμανάκη, πάλαι ποτέ πρόεδρος του Συνασπισμού, είχαν προσχωρήσει ανεπιφύλακτα στο ΠΑΣΟΚ του Γιώργου Παπανδρέου, αφού τα παιδιά έχουν φιλοδοξίες να προσφέρουν τις καλές τους υπηρεσίες στον τόπο, μια που, εδώ που τα λέμε, ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ ούτε το ΚΚΕ έχουν προοπτικές ή φιλοδοξίες εξουσίας. (Είναι ευκολότερο να πετροβολάς παρά να χτίζεις. Κακά τα ψέματα...) «*Είναι αυτή η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, που οφείλουμε να μετατρέψουμε σε πολιτική πλειοψηφία νίκης, μέσα από τη δημιουργία μιας μεγάλης και ενωτικής κεντροαριστεράς*», τόνισε ο κ. Παπανδρέου, ο οποίος δημαγωγούσε υποκρινόμενος ότι το ΠΑΣΟΚ των νεόπλουτων και των νέων τζακιών είναι τάχα ‘*αριστερό*’ κόμμα! Άκου να δεις θράσος!

Στη Συνεδρίαση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΠΑΣΟΚ, στις 26 Σεπτεμβρίου του 2007, λίγο πριν από την ορκωμοσία της νέας Βουλής, ο γνωστός σε όλους κ. Ανδρουλάκης δεν μπόρεσε να κρατήσει τον ενθουσιασμό του όταν ο Γιώργος κατέβηκε από το βήμα. «*Πρόεδρε, αυτή ήταν η καλύτερη ομιλία σου. Θύμισες Ανδρέα Παπανδρέου*», του ψιθύρισε. Διάβασα με προσοχή την ομιλία του κ. Γιώργου Παπανδρέου,

μπας και καταλάβω πού οφειλόταν ο ενθουσιασμός του Μίμη. Όμως, όπως και με το πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ και όλες τις προεκλογικές ομιλίες του κ. Παπανδρέου, είδα γενικόλογα και αοριστολογίες:

«Δεν έβαλα το μαχαίρι βαθιά» ---- «Η ανανέωση δεν προχώρησε, όπως έπρεπε, όσο και όπου χρειαζόταν» ---- «Αποδέχτηκα, (...) Να αγνοήσω δημόσιες διαφοροποιήσεις. Διαφοροποιήσεις, που υπονόμειναν την εικόνα της ενότητας του Κινήματός μας.» ---- «Επειδή θέλησα να προχωρήσουμε σε βελούδινες αλλαγές, που θα συνιστούσαν μια θετική υπέρβαση, χωρίς αναταράξεις. Θέλησα να δημιουργήσω τις προϋποθέσεις αναζήτησης των ελάχιστων κοινών παρονομαστών, μεταξύ όλων των συντρόφων και συναδέλφων, που είχαν συνεισφέρει ουσιαστικά στην ιστορία και το κυβερνητικό έργο του ΠΑΣΟΚ. Έκανα, όμως, λάθος.»

Στις ανωτέρω δηλώσεις, αλλά και σε άλλες που παρέλειψα, είναι σαφές ότι ο Πρόεδρος υπονοούσε την υπονόμεισή του από ‘συντρόφους’ μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αυτή νόμιζε πως ήταν η κύρια αιτία της ήττας του! Δεν είχε καταλάβει ο άνθρωπος αν έβλαψαν οι μαζικές μετοχοποιήσεις (αποκρατικοποιήσεις) της οικονομικής πολιτικής των ‘εκσυγχρονιστικών’ κυβερνήσεων του μαθητευόμενου μάγου της ελεύθερης οικονομίας κ. Σημίτη και του υπουργού του κ. Παπαντωνίου, ή η μεγάλη λεηλασία του κομποδέματος των μικρο-αποταμιευτών μέσω του Χρηματιστηρίου (1999-2000) ώστε να ανδρωθούν τα ‘νέα τζάκια’ και να φουσκώσουν οι τραπεζικοί λογαριασμοί των ξένων και ντόπιων κορακιών του χρηματιστηριακού τζόγου. Δεν είχε υποψία μήπως έβλαψε η άγρια κομματικοποίηση του κράτους, η διαφθορά, ο ευτελισμός και η δαιμονοποίηση των Σωμάτων Ασφαλείας, η έλλειψη συγκροτημένης και συνετής μεταναστευτικής πολιτικής, ο εμπαιγμός και η προκλητική περιφρόνηση αρχών και αξιών που είχαν κρατήσει το έθνος μας όρθιο μετά την απελευθέρωση, κλπ. κλπ....

Στην ίδια ομιλία του ο κ. Παπανδρέου είχε πει: *«Πρώτος στόχος, να πάμε σε ένα διάλογο ζωντανό, δημοκρατικό, συντεταγμένο, πολιτικό. Να τα πούμε όλα. Να βρούμε τι έφταιξε και πώς πρέπει να πορευτούμε.»* Και, για νάχουμε καλό ρώτημα, ποιος τον είχε εμποδίσει στα τριάμισι χρόνια που ήταν στην αντιπολίτευση να βρει τι έφταιξε ώστε να έχει κερδίσει τις εκλογές της 16^{ης} Σεπτεμβρίου του 2007; Αλλά μήπως άκουσε κανείς σαφή απάντηση για το τι έφταιξε κατά τη διάρκεια της πυρετώδους δίμηνης εκστρατείας του στο λαό; Και ποιους, άραγε, εννοούσε ο κ. Γιώργος Παπανδρέου όταν έλεγε: *«Όσοι διψούν για εξουσία και μόνον εξουσία, ας βρουν άλλο τρόπο να ξεδι-*

ψάσουν.» Θα μου πεις τι κάνει ‘νιάου-νιάου’ στα κεραμίδια; Προφανώς αυτό ήταν ένας κακόβουλος υπαινιγμός κατά του συνυποψήφιου του κ. Ευάγγελου Βενιζέλου.

Όμως, επειδή η πολιτική είναι η κατ’ εξοχήν τέχνη της υποκρισίας, μετά τη νίκη του, ο κ. Γ. Παπανδρέου ξέχασε τις κατηγορίες κατά του *υπονομευτή* αντιπάλου του, Ευάγγελου Βενιζέλου, ξανάβαλε την πολιτική μάσκα – “*ανάγκα ουδέ θεοί μάχονται*”... - και τον αγκάλιασε για συνεργασία και συμπόρευση! Δεν έλειψαν όμως και οι αιχμές κατά τον πανηγυρικό που εκφώνησε μετά τη νίκη του: «*Για μας, η σημερινή μέρα δεν είναι η τελευταία μέρα μιας εσωκομματικής διαδικασίας. Είναι η πρώτη μέρα μιας νέας συμφωνίας για μια νέα αρχή, για μια νέα νικηφόρα πορεία, με περισσότερο φως, με μεγαλύτερη διαφάνεια, με νέα συλλογικότητα. Μακριά από μηχανισμούς και σκοτεινά παιχνίδια. Χωρίς συμβιβασμούς, χωρίς ανούσιους συσχετισμούς, που μας μικραίνουν. Χωρίς εξουσιαστικές νοοτροπίες, συμπεριφορές και φιλοδοξίες. Αυτά, που δεν έχουν, τελικά, κοινωνικό αντίκρισμα, ούτε πραγματικό πολιτικό αποτέλεσμα.*»

Τ’ άκουσες Βενιζέλε και όλοι εσείς φανεροί και κρυφοί δελφίνοι του ΠΑΣΟΚ; Στο ΠΑΣΟΚ υπάρχει χώρος μόνο για τη φιλοδοξία και εξουσιαστική νοοτροπία ενός ανδρός: εκείνου που φέρει το όνομα του ιδρυτή του! Και μετά υπερηφανεύονται οι προοδευτικοί πολίτες που καταργήσαμε τη βασιλεία στη χώρα μας... Κατά τ’ άλλα, ας ονειρευόμαστε τώρα την απατηλή “**Αλλαγή**” της “**Νέας Αλλαγής**” που ποτέ δεν ήλθε, και την ανατολή του ημιανατέλλοντος και μηδέποτε πλήρως ανατείλαντος ήλιου του ΠΑΣΟΚ. Δεν είναι κακό να ονειρευόμαστε...